

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

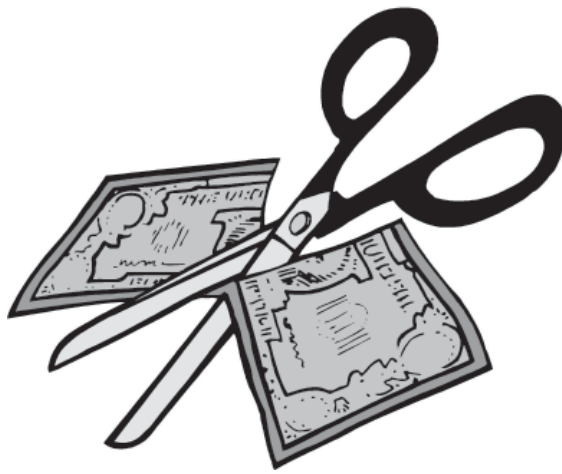
Núm 10 - maig de 2009

EL REPTA DE LA CRISI

La crisi se'ns ha tirat a sobre amb una taxa d'atur que dobla la mitjana europea. Segons càlculs de la EU, l'any vinent l'atur passarà a Espanya del 20%. La ministra d'Economia, Elena Salgado, diu que els pronòstics no són objectius i que no arribarem als cinc milions d'aturats. Però fa ben pocs mesos que el ministre Corbacho també deia que no arribaríem als quatre milions i fa uns dies que ja sumaven els 4.010.700. Molts d'aquests, de manera

progressiva, van quedant sense subsidi i, a hores d'ara, es calcula que són 60.000 famílies les que han quedat sense cap ingrés. A Catalunya, el nombre d'aturats s'ha duplicat en un any i són ara 622.700, amb una taxa del 16,2%. I hem de tenir en compte que, segons els auguris de la UE, que fins ara s'han anat acomplint de manera implacable, la crisi tardarà a Espanya dos anys més a superar-se que a la resta dels països europeus.

El problema es fa més viu en poblacions relativament petites com són les de la nostra diòcesi, en què molts ens coneixem. Només a la

**Els aturats sense recursos
són ara els ferits
de la vora del camí,
davant dels quals
de cap manera no podem
passar de llarg**

ciutat de Solsona, que fins fa poc es podia vantar de no tenir desocupats, fa unes setmanes que ja passaven de 500. No podem oblidar que darrere de cada cas d'atur hi ha un drama personal i familiar, sobretot quan s'esgota el subsidi.

Sense voler eximir l'Estat de les seves responsabilitats, davant d'un panorama com aquest, no podem evitar uns sentiments humans de preocupació, de compassió i de solidaritat que ens han de moure a fer tot el que puguem per aquests germans nostres. És veritat que indigna que les conseqüències d'una situació creada per la cobdícia d'uns pocs (financeres i immobiliàries, en el cas d'Espanya) les hagin de pagar, com sempre, justos per pecadors. Però creiem que en aquests moments, més que demanar comptes als culpables de la crisi, que un dia o altre s'hauria de fer, urgeix posar remei a la situació desesperada de les seves víctimes.

Especialment com a cristians ens hauríem de sentir moguts per aquella mateixa compassió de Jesús, per al qual el més important de tot era sempre la dignitat i el sofriment de les perso-

nes. Els aturats sense recursos són ara els ferits de la vora del camí, davant dels quals de cap manera no podem passar de llarg. La proximitat amb què a les nostres poblacions podem viure el drama ens ha d'estimular encara més. Aquesta proximitat ens permetrà potser fins i tot conèixer i socórrer casos concrets.

En tot cas, són diverses les institucions, de més o menys confiança, que es poden fer càrrec dels nostres donatius i canalitzar-los a favor dels aturats; però no oblidem que els cristians en tenim una, que és CÀRITAS, que vol ser com l'expressió caritativa de la mateixa comunitat cristiana, tant parroquial com diocesana, a imitació de les primeres comunitats cristianes que compartien els seus béns, perquè no podien sofrir que en el seu si hi hagués cap indigent.

En la reunió periòdica d'avui, 5 de maig, els membres del Fòrum Ondara, sense obligar ningú, hem decidit unir-nos a la proposta d'entregar el 10% dels nostres ingressos, ja que nosaltres considerem que formem part també d'aquell col·lectiu de nòmina segura, per bé que limitada, que no arriba als mil euros.

Sí, fem de la crisi un repte. Ho és especialment per a nosaltres els cristians. Però creiem que l'experiència d'aquesta crisi ens hauria de dur, a tots plegats, no solament a posar remei a una situació peremptòria, sinó a treballar per a una renovació a fons d'un sistema econòmic basat en el pecat i la cobdícia, que, a més de ser font de moltes injustícies, forçosament tard o d'hora ens ha de portar al desastre. □

Compte corrent de Càritas Diocesana de Solsona: 2100-0003-19-0200455162
(especificant: "el repte de la crisi")

ACOSTAR-NOS I CONÈIXER-NOS

Quan, entre els primers cristians, van començar els conflictes i dissensions entre grups i líders diferents, algú va sentir la necessitat de recordar que, en la comunitat de Jesús, només Ell és el Pastor bo. No un pastor més, sinó l'autèntic, el vertader, el model a seguir per tots.

Aquesta bella imatge de Jesús, Pastor bo, és una crida a la conversió, dirigida a aquells que poden reivindicar el títol de «pastors» en la comunitat cristiana. El pastor que s'assembla a Jesús, només pensa en les seves ovelles, no «fugiu» davant els problemes, no les «abandona». Ans al contrari, està al seu costat, les defèn, es desvia per elles, «exposa la seva vida» buscant el seu bé.

Al mateix temps, aquesta imatge és una crida a la comunió fraterna entre tots. El Bon Pastor «coneix» les seves ovelles i les ovelles el «coneixen» a ell. Solament des d'aquest acostament proper, des d'aquest coneixement mutu i aquesta comunió de cor, el Bon Pastor comparteix la seva vida amb les ovelles. Cap a aquesta comunió i mutu coneixement hem de caminar també avui a l'Església.

En aquest moment no fàcil per a la fe, necessitem com mai unir forces, cercar junts criteris evangèlics i línies mestres d'actuació per saber en quina

direcció hem de caminar de manera creativa cap al futur.

Tanmateix, no és això el que està passant. Es fan algunes crides convencionals a viure en comunió, però no estem donant passes per tal de crear un clima d'escoltar-nos mútuament i de diàleg. Més aviat, creixen les desqualificacions i dissensions entre bisbes i teòlegs; entre teòlegs de diferents tendències; entre moviments i comunitats de signe divers; entre grups y «blocs» de tota mena...

Però, potser el més trist és veure com segueix creixent el distanciament entre la jerarquia i el poble cristià. Hom diria que viuen dos mons diferents. En molts llocs els «pastors» i les «ovelles» quasi ni es coneixen. A molts bisbes no els resulta fàcil sintonitzar amb les necessitats reals dels creients, per oferir-los l'orientació i els ànims que necessiten. A molts fidels els resulta difícil sentir afecte i interès vers uns pastors que veuen allunyats dels seus problemes.

Només plens de l'Esperit del Bon Pastor podrem ajudar a crear el clima d'acostament, d'escolta mútua, de respecte recíproc i de diàleg humil que tant necessitem.

José Antonio Pagola (eclesalia.net)